

SENAT DE BELGIQUE**SESSION DE 1993-1994**

16 JUIN 1994

**Projet de loi insérant un article 1412bis
dans le Code judiciaire****RAPPORT
FAIT AU NOM
DE LA COMMISSION
DE LA JUSTICE
PAR M. ARTS**

La Commission de la Justice a examiné le présent projet de loi au cours de sa réunion du 16 juin 1994.

**I. EXPOSE INTRODUCTIF DU VICE-PREMIER
MINISTRE ET MINISTRE DE LA JUSTICE**

Le projet de loi, qui a été transmis, après une première navette, par le Sénat à la Chambre, a été modifié par cette dernière assemblée sur deux points.

Ont participé aux travaux de la commission :

1. Membres effectifs : MM. Lallemand, président; Barzin, Borin, Mme Cahay-André, MM. Cooreman, Erdman, Foret, Loones, Mme Maximus, MM. Pataer, Vandenberghe, R. Van Rompaey, Mme Verhoeven et M. Arts, rapporteur.
2. Membre suppléant : M. Péciaux.
3. Autre sénateur : M. Desmedt.

R. A 14318*Voir :***Document du Sénat :**

769-4 (1992-1993) : Projet réamendé par la Chambre des représentants.

BELGISCHE SENAAAT**ZITTING 1993-1994**

16 JUNI 1994

**Ontwerp van wet tot invoeging van een
artikel 1412bis in het Gerechtelijk
Wetboek****VERSLAG
NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE JUSTITIE
UITGEBRACHT
DOOR DE HEER ARTS**

De Commissie voor de Justitie heeft dit wetsontwerp behandeld tijdens haar vergadering van 16 juni 1994.

**I. INLEIDENDE UITEENZETTING VAN DE
VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN
JUSTITIE**

Het wetsontwerp dat na een eerste pendel door de Senaat aan de Kamer werd overgezonden, werd door deze laatste assemblée op twee punten gewijzigd. Er

Aan de werkzaamheden van de Commissie hebben deelgenomen :

1. Vaste leden : de heren Lallemand, voorzitter, Barzin, Borin, mevr. Cahay-André, de heren Cooreman, Erdman, Foret, Loones, mevr. Maximus, de heren Pataer, Vandenberghe, R. Van Rompaey, mevr. Verhoeven en de heer Arts, rapporteur.
2. Plaatsvervanger : de heer Péciaux.
3. Andere senator : de heer Desmedt.

R. A 14318*Zie :***Gedr. St. van de Senaat :**

769-4 (1992-1993) : Ontwerp opnieuw geamendeerd door de Kamer van volksvertegenwoordigers.

Il convient, toutefois, de signaler que les amendements adoptés à la Chambre ne portent pas préjudice à la structure de l'article 1412*bis* proposé du Code judiciaire élaborée par le Sénat, ni aux concepts qui y figurent.

Au premier paragraphe de l'article proposé est défini le principe de l'immunité d'exécution des personnes morales de droit public.

Au deuxième paragraphe sont définies les conditions auxquelles certains biens appartenant à ces personnes morales peuvent néanmoins faire l'objet d'une saisie.

Il s'agit en premier lieu des biens dont les personnes morales de droit public ont déclaré qu'ils pouvaient être saisis, c'est-à-dire les biens qui figurent sur la « liste » en question. Cette liste doit être déposée aux lieux prescrits par l'article 42 du Code judiciaire pour la signification des actes judiciaires.

Aux termes d'une première modification apportée par la Chambre, le Roi fixe les modalités de ce dépôt. En soi, cet ajout n'est pas indispensable, puisque le Roi est chargé du pouvoir exécutif fédéral, en vertu de l'article 37 de la Constitution coordonnée du 17 février 1994.

La deuxième catégorie de biens qui peuvent faire l'objet d'une saisie sont ceux qui ne sont manifestement pas utiles aux personnes morales de droit public pour l'exercice de leur mission ou pour la continuité du service public. Dans ce cas, la saisie est uniquement autorisée « à défaut d'une telle déclaration (c'est-à-dire la liste) ou » — et c'est là la deuxième modification apportée par la Chambre — « lorsque la réalisation des biens qui y figurent ne suffit pas à désintéresser le créancier ».

Cet ajout clarifie l'interprétation que la Commission de la Justice du Sénat a donnée à la disposition proposée précédemment (cf. doc. Sénat, 1992-1993, n° 769-2, p. 29 et doc. Chambre, 1992-1993, n° 750/9, p. 5).

Le ministre souligne que la Chambre a adopté ces modifications sur la base du commentaire qui a été donné au cours d'une réunion de concertation entre les délégations des Commissions de la Justice de la Chambre et du Sénat.

Pour le reste, l'article 1412*bis* adopté par le Sénat, qui comprend quatre paragraphes, n'a pas subi de modifications.

L'on peut donc conclure en résumant que, si la Chambre a approuvé la procédure proposée par le Sénat en ce qui concerne la saisie des biens publics, elle l'a aussi clarifiée sur certains points.

dient echter te worden bevestigd dat de door de Kamer aangenomen amendementen geen afbreuk doen aan de door de Senaat uitgewerkte structuur van het voorgestelde artikel 1412*bis* van het Gerechtelijk Wetboek, noch aan de daarin vervatte concepten.

De eerste paragraaf van het voorgestelde artikel bevat het principe van de uitvoeringsimmunité van publiekrechtelijke rechtspersonen.

De tweede paragraaf somt de voorwaarden op waaronder bepaalde goederen van deze rechtspersonen desondanks toch voor een beslag in aanmerking komen.

In de eerste plaats zijn dat de goederen ten aanzien waarvan de openbare rechtspersonen verklaard hebben dat ze in beslag genomen kunnen worden, d.w.z. de goederen die op de zogenaamde lijst voorkomen. Deze lijst moet worden neergelegd op de plaatsen die door artikel 42 van het Gerechtelijk Wetboek zijn bepaald voor de betekening van de gerechtelijke akten.

Een eerste wijziging die door de Kamer is aangebracht, houdt in dat de Koning de wijze bepaalt waarop deze neerlegging geschiedt. *In se* is deze toevoeging niet noodzakelijk omdat de Koning krachtens artikel 37 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994 belast is met de federale uitvoerende macht.

De tweede categorie goederen die voor beslag vatbaar zijn, zijn die welke voor de openbare rechtspersonen kennelijk niet nuttig zijn voor de uitoefening van hun taak of voor de continuïteit van de openbare dienst. Het beslag is in dat geval uitsluitend toegestaan « bij gebreke van een dergelijke verklaring (d.w.z. de lijst) of » — en dit is de tweede wijziging doorgevoerd door de Kamer — « wanneer de tegeladmaking van de erin opgenomen goederen niet volstaat tot voldoening van de schuldeiser ».

Deze toevoeging expliciteert de interpretatie die de Commissie voor de Justitie van de Senaat aan de eerder voorgestelde bepaling heeft gegeven (cf. Gedr. St., Senaat, 1992-1993, nr. 769-2, blz. 29 en Gedr. St., Kamer, 1992-1993, nr. 750/9, blz. 5).

De minister bevestigd dat de Kamer deze wijzigingen heeft aangenomen op grond van de toelichting die tijdens een overleg tussen delegaties van de Commissies voor de Justitie van Kamer en Senaat werd verstrekt.

Voor het overige onderging het door de Senaat goedgekeurde artikel 1412*bis*, dat uit vier paragrafen bestaat, geen wijzigingen.

Resumerend kan dus worden gesteld dat de Kamer de door de Senaat voorgestelde werkwijze inzake het beslag op overheidsgoederen heeft aanvaard, maar op bepaalde punten heeft verduidelijkt.

II. DISCUSSION

Un membre se réjouit que la Chambre et le Sénat soient parvenus à un *modus vivendi* en ce qui concerne le projet à l'examen et, en particulier, que la Chambre se soit ralliée au point de vue du Sénat.

Un autre membre déclare que les précisions apportées par la Chambre ne sont pas de nature à le faire renoncer à son opposition au texte transmis. Il rappelle qu'il a déposé, le 10 février 1994, en séance plénière du Sénat, un amendement visant à remplacer, au § 2, 2°, de l'article 1412bis proposé du Code judiciaire, les mots « *ne sont manifestement pas utiles* » par les mots « *ne sont pas indispensables* ». Cet amendement a cependant été rejeté. L'intervenant reste d'avis que la procédure proposée annihile l'objectif initial de la proposition de loi, qui était de permettre au justiciable d'exiger l'exécution de décisions judiciaires prises à l'encontre de personnes morales de droit public. Tenant compte de cette critique, il ne peut pas approuver le texte transmis par la Chambre.

Un membre remarque que la Chambre a encore apporté une troisième modification au texte transmis par le Sénat. Au § 3 de l'article 1412bis proposé, il est précisé que les personnes morales de droit public visées au § 1er, dont les biens font l'objet d'une saisie conformément au § 2, 2°, peuvent faire opposition. Cette disposition constitue une limitation par rapport au texte adopté par le Sénat, aux termes duquel les personnes morales de droit public visées au § 1er, dont les biens font l'objet d'une saisie conformément au paragraphe précédent, à savoir, le § 2, peuvent faire opposition.

Par conséquent, conformément au nouveau texte, les personnes morales de droit public ne peuvent plus faire opposition à une saisie de biens dont elles ont déclaré, conformément au § 2, 1°, qu'ils pouvaient être saisis.

L'intervenant aimerait connaître la *ratio* de cette limitation.

Le ministre estime que cette restriction est la conséquence logique de la déclaration de la personne morale de droit public selon laquelle certains de ses biens peuvent être saisis.

Un autre membre objecte que, même lorsque l'on saisit des biens qui figurent sur la liste, une personne morale de droit public doit pouvoir disposer de la possibilité de faire opposition, par exemple parce qu'une demande n'est pas exigible.

Un intervenant suivant rappelle que la commission de la Chambre a donné au § 3 une autre interprétation que la commission du Sénat (*cf.* doc. Chambre, 1992-1993, n° 750/9, p. 9). L'on a estimé à la Chambre

II. BESPREKING

Een lid verheugt zich erover dat Kamer en Senaat met betrekking tot dit ontwerp tot een *modus vivendi* zijn gekomen en inzonderheid dat de Kamer zich achter het standpunt van de Senaat heeft geschaard.

Een volgende spreker verklaart dat de door de Kamer aangebrachte verduidelijkingen niet van die aard zijn dat hij zijn verzet tegen de overgezonden tekst opgeeft. Hij herinnert eraan dat hij op 10 februari 1994 in de openbare vergadering van de Senaat een amendement heeft ingediend om in het voorgestelde artikel 1412bis, § 2, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek de woorden « *kennelijk niet nuttig* » te vervangen door de woorden « *niet onmisbaar* ». Dit amendement werd echter verworpen. Intervenient blijft op het standpunt dat de voorgestelde procedure de oorspronkelijke doelstelling van het wetsvoorstel uitholt, te weten de rechtzoekende in staat te stellen de tenuitvoerlegging af te dwingen van rechterlijke beslissingen gewezen tegen publiekrechtelijke rechtspersonen. In het licht van deze kritiek kan hij de door de Kamer overgezonden tekst niet goedkeuren.

Een lid merkt op dat de Kamer nog een derde wijziging in de door de Senaat overgezonden tekst heeft aangebracht. In paragraaf 3 van het voorgestelde artikel 1412bis wordt bepaald dat de in § 1 bedoelde publiekrechtelijke rechtspersonen wier goederen overeenkomstig § 2, 2°, in beslag worden genomen, verzet kunnen doen. Dit houdt een beperking in ten opzichte van de door de Senaat aangenomen tekst, luidens welke de in § 1 bedoelde publiekrechtelijke rechtspersonen wier goederen overeenkomstig de voorgaande paragraaf, te weten § 2, in beslag genomen worden, verzet kunnen doen.

Met de nieuwe tekst kunnen de publiekrechtelijke rechtspersonen bijgevolg geen verzet meer doen tegen een beslag op goederen waarvan ze overeenkomstig § 2, 1°, hebben verklaard dat ze in beslag genomen kunnen worden.

Spreker wenst de *ratio* van deze beperking te kennen.

De minister acht deze restrictie de logische consequentie van de verklaring van de publiekrechtelijke rechtspersoon dat bepaalde van zijn goederen voor beslag vatbaar zijn.

Een ander lid werpt op dat, zelfs wanneer beslag wordt gelegd op goederen die op de lijst staan, een openbare rechtspersoon toch over de mogelijkheid moet beschikken om verzet te doen, bijvoorbeeld omdat een vordering niet eisbaar is.

Een volgende spreker herinnert eraan dat de Kamercommissie paragraaf 3 anders heeft geïnterpreteerd dan de Senaatcommissie (*cf.* Gedr. St., Kamer, 1992-1993, nr. 750/9, blz. 9). In de Kamer

que la personne morale de droit public ne dispose pas d'un droit de substitution lorsque l'on saisit des biens dont elle a déclaré elle-même qu'ils pouvaient être saisis. Au contraire, le Sénat avait volontairement laissé cette possibilité ouverte. La commission a la faculté d'admettre ou non le choix fait par la Chambre.

Un intervenant déclare que le problème en question présente deux aspects. D'une part, le droit de substitution est exclu lorsque l'on saisit des biens dont la personne morale de droit public a déclaré elle-même qu'ils pouvaient être saisis. Il peut y avoir un autre problème, lorsque le créancier saisit des biens qui figurent sur la liste, plus précisément lorsque la personne morale de droit public conteste la créance. Aux termes du texte transmis par la Chambre, il ne serait pas possible, dans ce cas, de faire opposition.

Un autre membre déclare que, dans cette dernière hypothèse, c'est le droit commun qui s'applique.

Il affirme, ensuite, que l'interdiction de faire opposition dans le cas d'une saisie de biens figurant sur la liste est liée à l'article 1412*bis*, § 2, 1°, deuxième alinéa, proposé, aux termes duquel le Roi fixe les modalités du dépôt de la liste.

L'intervenant suppose que l'on fixera également, dans l'arrêté royal qui devra être pris, la procédure qui sera applicable, lorsqu'une personne morale de droit public souhaitera retirer un bien de la liste, par exemple parce qu'il aura été affecté à un autre usage et sera devenu manifestement utile en conséquence.

Lorsque l'on saisit un bien figurant sur la liste et que la créance est exigible, l'on ne peut pas faire opposition. Dans tous les autres cas, il est possible de le faire, par exemple lorsque le créancier a déjà été payé, lorsque l'on a commis une erreur lors du choix du bien saisi, lorsque le créancier ne dispose pas d'un titre exécutoire, etc.

Le ministre se range à cette interprétation. La possibilité de faire opposition en application de l'article 1412*bis*, § 3, du Code judiciaire, vise à permettre au créancier d'exercer ses poursuites sur d'autres biens. Pour le reste, c'est le droit commun qui s'applique.

Il ajoute que l'arrêté royal visé à l'article 1412*bis*, § 2, 1°, deuxième alinéa, ne peut pas rendre trop contraignantes les conditions auxquelles une personne morale de droit public pourra biffer un bien de la liste.

Un membre se rallie à cette dernière observation. Il faut, en effet, inciter les autorités à déposer une liste de leurs biens pouvant être saisis. Il ressort du texte

was men van oordeel dat de openbare rechtspersoon geen substitutiebevoegdheid heeft wanneer beslag wordt gelegd op goederen waarvan deze instantie zelf heeft verklaard dat ze voor beslag vatbaar zijn. De Senaat had deze mogelijkheid daarentegen bewust open gelaten. Het staat aan de Commissie zich al dan niet bij de door de Kamer gemaakte keuze aan te sluiten.

Een interveniënt verklaart dat het probleem in kwestie twee aspecten vertoont. In de eerste plaats is er de uitsluiting van de substitutiebevoegdheid wanneer er beslag wordt gelegd op goederen waarvan de openbare rechtspersoon zelf heeft verklaard dat ze voor beslag vatbaar zijn. Een andere vraag doet zich voor wanneer de schuldeiser beslag legt op goederen die op de lijst voorkomen en de openbare rechtspersoon de schuldvordering betwist. Luidens de door de Kamer overgezonden tekst zou in dat geval geen verzet meer mogelijk zijn.

Een ander lid stelt dat in deze laatste hypothese het gemene recht van toepassing is.

Voorts betoogt hij dat het verbod om verzet te doen ingeval er beslag is gelegd op goederen die op de lijst vermeld staan, verband houdt met het voorgestelde artikel 1412*bis*, § 2, 1°, tweede lid, krachtens hetwelk de Koning de wijze bepaalt waarop de neerlegging van de lijst geschiedt.

Spreker veronderstelt dat in dat koninklijk besluit de procedure zal worden vastgelegd welke van toepassing is wanneer een publiekrechtelijke rechtspersoon een goed van de lijst wenst te schrappen, bijvoorbeeld omdat het betrokken goed een nieuwe bestemming heeft gekregen en diens gevolg kennelijk nuttig is geworden.

Wanneer er beslag wordt gelegd op een goed dat op de lijst is vermeld en de schuldvordering eisbaar is, kan er geen verzet worden gedaan. In alle andere gevallen blijft het verzet mogelijk, bijvoorbeeld wanneer de schuldeiser reeds betaald is, er een dwaling is begaan bij de keuze van het goed waarop beslag is gelegd, de schuldeiser geen uitvoerbare titel heeft, enzovoort.

De minister onderschrijft deze interpretatie. De mogelijkheid om verzet te doen krachtens artikel 1412*bis*, § 3, van het Gerechtelijk Wetboek heeft tot doel de schuldeiser andere goederen ter inbeslag-neming aan te bieden. Voor het overige geldt het gemene recht.

Hij voegt eraan toe dat het koninklijk besluit bedoeld in artikel 1412*bis*, § 2, 1°, tweede lid, de voorwaarden waaronder een openbare rechtspersoon een goed van de lijst zal kunnen schrappen, niet al te stringent mag omschrijven.

Een lid sluit zich bij deze laatste opmerking aan. De overheden moeten immers worden aangespoord een lijst van hun voor beslag vatbare goederen neer te

proposé qu'en l'absence de dépôt d'une liste, il ne peut pas y avoir de sanctions. Les personnes morales de droit public n'ont, dès lors, aucun intérêt à déposer la déclaration (la prétendue liste) visée à l'article 1412bis, §2, 1°.

Deux facteurs peuvent cependant inciter les autorités à établir la liste en question.

En premier lieu, il faut que la procédure de dépôt, y compris les conditions auxquelles la liste peut être modifiée, soient suffisamment souples.

Deuxièmement, les personnes morales de droit public doivent toujours disposer du droit de substitution. Même lorsque l'on saisit un bien figurant sur la liste, la personne morale concernée doit avoir le droit de proposer au créancier d'exercer ses poursuites sur un autre bien. Cette possibilité qui avait été prévue par le Sénat a, toutefois, été retirée par la Chambre. Cela signifie que la liste est contraignante, ce qui incitera encore moins les autorités à déposer une liste des biens pouvant être saisis. L'intervenant a signalé précédemment que la liste peut devenir l'enjeu d'une lutte politique, par exemple, lorsqu'elle est contestée par la nouvelle coalition au sein du conseil communal (cf. Doc. Sénat, 1992-1993, n° 769/2, pp. 29-30). Il plaide, dès lors, pour une généralisation du droit de substitution, qu'une liste ait été établie ou non.

Un autre intervenant dit pouvoir souscrire à cette argumentation, mais il estime qu'il serait inopportun d'amender une fois de plus le projet transmis par la Chambre sur ce point. Il remarque que la personne morale de droit public a la faculté de vendre elle-même un bien, afin de désintéresser le créancier grâce au produit de cette vente.

Un membre insiste sur le fait que des cas se présenteront en pratique où, après la saisie d'un bien figurant sur la liste, une personne morale de droit public proposera quand même au créancier d'exercer ses poursuites sur un autre bien. L'autorité concernée peut en effet estimer que, à cause d'un changement de l'affectation, le bien figurant sur la liste est devenu manifestement utile et n'est, dès lors, plus susceptible d'être saisi.

S'il s'avère que le bien offert en remplacement suffit à désintéresser le créancier, l'on peut supposer que celui-ci acceptera cette offre. Dans ce sens, l'on maintient en fait intégralement la portée que le Sénat a donnée au droit de substitution.

L'on ne peut, par ailleurs, pas perdre de vue que la réglementation proposée est innovatrice, puisqu'il est désormais possible, sous des conditions bien déterminées, de saisir des biens de personnes morales de droit public. La pratique démontrera de quelle façon

leggen. Blijkens de voorgestelde tekst wordt de afwezigheid van een lijst evenwel niet bestraft. De openbare rechtspersonen hebben er derhalve geen belang bij de in artikel 1412bis, § 2, 1°, bedoelde verklaring (de zogenaamde lijst) neer te leggen.

Twee factoren kunnen de overheden er toch toe aanzetten de bedoelde lijst op te maken.

In de eerste plaats moet de procedure van neerlegging met inbegrip van de voorwaarden waaronder tot wijziging van de lijst kan worden overgegaan, voldoende soepel zijn.

Ten tweede moeten de openbare rechtspersonen steeds over de substitutiebevoegdheid beschikken. Zelfs wanneer beslag wordt gelegd op een goed dat op de lijst voorkomt, dient de betrokken rechtspersoon het recht te hebben de schuldeiser een ander goed ter inbeslagneming aan te bieden. Deze optie welke door de Senaat was aangenomen, werd echter door de Kamer verworpen. Dit betekent dat de lijst bindend is, hetgeen ertoe kan leiden dat de overheden nog minder geneigd zullen zijn een lijst van hun voor beslag vatbare goederen neer te leggen. Eerder heeft spreker erop gewezen dat de lijst het thema van een politieke strijd kan zijn, wanneer zij bijvoorbeeld aangevochten wordt door de nieuwe coalitie in de gemeenteraad (cf. Gedr. St., Senaat, 1992-1993, nr. 769-2, blz. 29-30). Hij pleit dan ook voor een veralgemening van de substitutiebevoegdheid, ongeacht of er een lijst is opgesteld.

Een volgende spreker kan zich in deze argumentatie terugvinden, maar acht het niet meer opportuun het door de Kamer overgezonden ontwerp op dit punt weer te amenderen. Hij merkt op dat het de openbare rechtspersoon vrij staat zelf een goed te verkopen om met de opbrengst de schuldvordering te voldoen.

Een lid beklemtoont dat er zich in de praktijk wel gevallen zullen voordoen waarbij na een beslag op een goed dat op de lijst vermeld staat, een openbaar rechtspersoon de schuldeiser toch een ander goed ter inbeslagneming aanbiedt. De betrokken overheid kan immers van oordeel zijn dat het goed op de lijst door een wijziging van bestemming kennelijk nuttig is geworden en derhalve niet langer voor een beslag in aanmerking komt.

Indien het goed dat ter vervanging wordt aangeboden, volstaat om de schuldvordering te delgen, laat het zich aanzien dat de schuldeiser op dit aanbod zal ingaan. In die zin blijft de draagwijdte die de Senaat aan de substitutiebevoegdheid heeft gegeven, eigenlijk onverkort behouden.

Voorts mag men niet uit het oog verliezen dat de voorgestelde regeling innovatief is aangezien goederen van openbare rechtspersonen voortaan onder welbepaalde voorwaarden voor beslag in aanmerking komen. De praktijk zal uitwijzen hoe het

l'article 1412*bis* proposé du Code judiciaire sera appliqué. Il faudra ensuite examiner si l'article en question doit être modifié.

L'intervenant déclare qu'il votera en tout cas le texte adopté par la Chambre. La Chambre a, en effet, non seulement adopté, mais aussi affiné la réglementation proposée par le Sénat.

III. VOTES

L'article 1er est adopté par 12 voix et 1 abstention.

L'article 2 ne soulève aucune discussion et est adopté par 12 voix et 1 abstention.

L'ensemble du projet de loi a été adopté par 12 voix et 1 abstention.

Confiance a été faite au rapporteur pour la rédaction du présent rapport.

Le Rapporteur,
Alex ARTS.

Le Président,
Roger LALLEMAND.

voorgestelde artikel 1412*bis* van het Gerechtelijk Wetboek zal worden toegepast. In het licht hiervan zal moeten blijken of het voormelde artikel moet worden gewijzigd.

Spreker verklaart in elk geval de door de Kamer aangenomen tekst te zullen goedkeuren. De door de Senaat voorgestelde regeling werd immers niet alleen door de Kamer aanvaard, maar door deze laatste ook verijnd.

III. STEMMINGEN

Artikel 1 wordt aangenomen met 12 stemmen bij 1 onthouding.

Artikel 2 geeft geen aanleiding tot bespreking en wordt aangenomen met 12 stemmen bij 1 onthouding.

Het wetsontwerp wordt in zijn geheel aangenomen met 12 stemmen bij 1 onthouding.

Vertrouwen wordt geschonken aan de rapporteur voor de redactie van dit verslag.

De Rapporteur,
Alex ARTS.

De Voorzitter,
Roger LALLEMAND.